

PROLOG

Praha, rok 1402

Za masivním barem pražské krčmy seděl nervózně vyhlížející muž. Byl oděn ve tmavém rouchu s kapucí, která vrhala stín na celou vrchní část jeho tváře. Dobře byly vidět jen jeho popraskané úzké rty, které se pnuly v křečovitém semknutí.

Obezřetně se kolem sebe co chvíli rozhlížel. Nervozita z něj přímo číselá. Musel na někoho čekat nebo byl naopak na útěku a měl strach z dopadení. V rukách svíral plný půllitr piva, ze kterého už docela vyprchala pěna. Piva se ani netkl. Hospodský si ho jen tu a tam nesouhlasně přeměřil.

Do krčmy vstoupili tři muži.

Muž u baru se horlivě otáčel s každým zavržením dveří a ani tentokrát tomu nebylo jinak. Když spatřil nově příchozí trojici, sejmul z hlavy kapuci a odkryl tak své mastné řídké prošedivělé vlasy. Jeho vysoké čelo pokrývala celá řada různě hlubokých vrásek, v jinak prázdných očích se zračila směsice zděšení a napětí. Na obou tvářích měl vtisknuté podivné symboly, které vypadaly jako staré, dávno zhojené, jizvy.

Když ho jeden z trojice spatřil, rozhodně vykročil jeho směrem a ostatní ho následovali. Přisedli k němu těžce na bar a dva z nich odkryli svou tvář.

„Johann?“ zeptal se nejmladší z nově příchozích. Měl světle plavé vlasy a dětskou, spíše kulatou, tvář. Veselé zelenkavé oči nedokázaly přebít jinak zřetelně ustaraný výraz, který se mu odrážel ve tváři.

Johann rozhodně přikývl a povolil doposud zatáté svaly. Jeho pozice se uvolnila. Značně se mu ulevilo. „Jsem rád, že jste to zvládli“ pronesl překvapivě zvonivým a mužným hlasem.

Hospodský ve vidině zlaťáků rychle přiklusal k mužům, aby přijmul jejich objednávky. Ovšem starší muž ve středních letech, druhý z nově příchozích, jej zarazil jasným gestem, kdy prudce zvedl dlaň. Skoro s ní hospodskému narazil do nosu. Ten se otočil na patě a dál si šel po svém. Zatnul hostinskému tipec a škodolibě se nad tím v duchu zaradoval. Delší kaštanové vlasy se v rozverném rozčuchu kroutily kolem jeho protáhlé tváře a sahaly až na svěšená ramena. Jeho jiskřivé mandlové oči spočinuly na symbolech v Johannově tváři a vypadalo to, že se v nich pokoušel číst. Rychle pohyboval úzkými rty a něco šeptal. Jeho prominentní nos se krčil, jakoby cítil štiplavý zápach. Působil tak trochu jako blázen.

Nejmladší z mužů opět promluvil „já jsem Nikolas“ rukou ukázal na muže po své levici „toto je Theodor“ odmlčel se a pohledem spočinul na zcela zahaleném společníkovi „věřím, že Koheleta znáš“ pravil a konec věty stočil k otázce.

Johann rozhodně přikývl na znamení souhlasu. S Koheletem se již setkal, koneckonců byl to právě on, kdo si s ním v krčmě domluvil schůzku za velice podivných okolností. Johann byl velice rozumný a střídmý člověk. Nedokázal dát Koheletově naléhavosti košem.

„Máme málo času“ pronesl sípavým nelidským hlasem Kohelet, který zůstával nadále skryt pod rouchem a přerušil tak seznamování ostatních. Z naléhavosti jeho tónu naskakovala husí

kůže. Ostatní hosté krčmy se otáčeli po zvuku toho nepřirozeného hlasu, který zazněl z Koheletových úst.

„Ano Kohelete“ pronesl Nikolas a vyzval ostatní k odchodu posunkem hlavy.

Čtveřice kráčela potemnělou ulicí jen spoře osvětlenou pouličními lampami. Když kolem nich procházel Kohelet, jejich plamen vyděšeně plápolal směrem od něj. Odvracel od Koheleta svou tvář tak usilovně, až téměř vyhasl.

Nočním městem se trousily skupiny jednotlivců a tu a tam projelo koňské spřežení. Muži mlčenlivě následovali Koheleta. Kráčeli po Karlově mostě spojujícím dva břehy Vltavy, která si zuřivě razila svou cestu pod ním. Muži se zastavili až před masivními dřevěnými dveřmi na Staroměstském náměstí. Jakmile ulice osiřela, dveře se samy od sebe s uši rvoucím vrznutím pomalu otevřely.

Muži se ocitli v malé úzké chodbě s nízkým stropem. Byl to klaustrofobický prostor. Jediný kdo byl toho místa znalý, byl Kohelet. Spěšně ostatní vedl po kamenném točitém schodišti do menší světnice s výrazně klenutým stropem. Pokoj byl vymalován bílou barvou, která se místy odlupovala a nevzhledná šedá vykukovala na povrch. Na stěnách viselo několik obrazů ve zlatých rámech. Řada z nich se líně nakláněla. Podlaha byla pokryta prachovou peřinou a stěny zahalené do záclon z pavučiny. To vše jen podtrhovalo zanedbanost onoho místa. Jediným zdrojem osvětlení byly porůznu rozmístěné svíčky, v místnosti nebylo byt' jediné malé okénko.

Kohelet étericky krácel do středu místnosti, vypadalo to, jako by ani nedělal kroky. Spíše jako by plul nebo letěl. K mužům zůstával stát zády. Sejmul si kápi a oni na něj v úžasu zůstali zírat. Bylo to poprvé, kdy ho spatřili bez roucha. Kohelet je nešetřil a sejmul ze sebe celou jeho svrchní část, takže před nimi stál do půli těla nahý. Byla to vskutku prazvláštní podívaná. Jeho světlá kůže byla lehce transparentní, získávala narůžovělý odstín díky krvi, jež mu proudila v na první pohled patrných žilách. Takovou kůži neměl žádný smrtelník. Byla jako průsvitný alabastr, dokonale hladká a lesklá, bez jediného chloupku. Kohelet působil křehčeji než motýl, se kterým si byl zároveň v mnohém podobný. Struktura jeho kůže nápadně připomínala jeho blanitá křídla.

Kohelet se k ochromeným mužům, jež na něj civěli s ústy dokořán, pomalu otáčel čelem. Jeho tvář je přiměla o několik kroků ustoupit. Až se přitiskli zády na chladnou umazanou stěnu. Zvedl se prach, který poletoval kolem nich jako první sníh. Mužům se v očích odráželo zděšení a zmatek. Jeden se rozhlížel po druhém, jakoby snad nevěřili vlastním očím. To že byla Koheletova tvář bez jediného chloupku, to se snad dalo očekávat. Žádné vlasy, obočí ani řasy. Jeho oči však byly tím, co v mužích vzbuzovalo upřímnou a nefalšovanou hrůzu. Celé černé, ani památky po bělmu. Kohelet vypadal jako bytost z jiného světa. Děsivá bytost.

Jako první se osmělil nejmladší Nikolas „proč jsi nás vyhledal Kohelete?“ zeptal se ho nebojácně z očí do očí jako pravý muž. Oba další muži vypadali jeho přímočarostí dosti zaskočení, ale pravdou bylo, že přesně tuhle otázku si pokládali v duchu. Jen v sobě neměli tolik odvahy jako mladý Nikolas, aby ji vyřkli nahlas. Byli mu za jeho odvahu náležitě vděční a se zatajeným dechem očekávali Koheletovu odpověď.

Koheletovy koutky se pohnuly směrem nahoru a zformovaly se do neurčitého úsměvu. Možná šklebu. „Jsem poslední astromág... prorok zkázy a strůjce času...“ Kohelet energicky

rozpřáhl své ruce „pokud zemřu, zemře se mnou i mocná magie, kterou bude lidstvo pro své přežití jednou velmi nutně potřebovat“ pronesl to se samozřejmostí, jakoby snad promlouval o něčem zcela běžném jako je včerejší počasí.

Nikolas a Theodor si vyměnili překvapené pohledy. Johannův výraz nadále nenaznačoval údiv ani pochyby. Magické symboly v jeho tváři se rozžehly. Jeho oči lhostejně zíraly před sebe. Měl to na svědomí Kohelet. Pravdou bylo, že pragmaticky orientovaný Johann by se nyní otočil na patě a odešel. Kohelet si toho byl vědom a proto ho navštívil předchozího dne a vtiskl do něj magické znamení, které mu umožňovalo ovládat jeho mysl. Kohelet se nadále étericky pohyboval po světnici a vždy když se přiblížil k hořícím svícím, jejich plamínek před ním vyplašeně uhýbal do strany.

Poté se Kohelet zadíval směrem mužů, nebylo zřetelné, na kterého z nich se dívá. Vypadalo to, jakoby se díval na každého jednoho z nich a zároveň na žádného. Symboly v Johannově tváři opět vypadaly jen jako dávno zhojené jizvy, jeho oči byly volné. „Vy jediní jste dostatečně schopni mi pomoci s výrobou Orloje“ Kohelet se odmlčel a toho využil Theodor „Orloje?“ zeptal se překvapeně, jelikož se již s tímto termínem setkal.

Kohelet udělal několik rychlých krůčků a stanul tak přímo před tváří Teodora „ano můj drahý Theodore, je nutné vytvořit nejmocnější magický stroj, na který se bude možné obrátit v době největší nouze“ poodstoupil a pohledem přešel po všech přítomných „jen vy tři mi můžete tento stroj pomoci sestavit“ oznámil jim s jistotou. V jeho hlase nebyla nejmenší známka pochyb, že by snad muži jeho naléhavé žádosti nevyhověli.

„Ale proč zrovna my?“ dotázal se věcně Theodor.

Kohelet na něj zřetelně pohlédl svýma velkýma černýma očima a poté položil svou dlaň na Johannovo rameno, zahrál na jejich pýchu „Johann je nejlepším matematikem, přesnost jeho výpočtů pomůže v práci Nikolasovi i tobě Theodore...“ Kohelet v doprovodu šustivého zvuku svého roucha přistoupil k Nikolasovi a i na něho položil svou nenechavou dlaň „Nikolas je nejlepším hodinářem, jen on dokáže provést precizní mechanickou práci při výrobě časomíry...“ udělal několik kroků směrem do místnosti a poté zpřímá pohlédl na Theodora, ukázal na něj dlouhým kostnatým prstem „a ty... ty Theodore jsi tím nejlepším astrologem, jedině ty umíš pracovat s astrolábem s naprostou přesností...“ na okamžik se odmlčel a dal mužům prostor k tomu, aby vstřebali jeho nečekané oznámení, poté zahrál také na jejich city a dodal „ve vašich rukách stojí osud lidstva“ těmi slovy zpečetil jejich závazek, protože nikdo nechtěl mít na svědomí zkázu lidstva.

Muži se po sobě rozpačitě rozhlédli přesto se ani jeden z nich neodhodlal k odporu. Byli připraveni Koheletovi pomoci navzdory podivným okolnostem, které opřádaly celé jejich setkání. Dokonce i Johann.

Ozvalo se zaklepání na dveře světnice a muži od nich překvapeně ustoupili. Návštěvu nečekali. Vstoupil starý drobný muž nesouce starý těžký svícen. V místnosti pohledem vyhledal Koheleta „pane vše je připraveno“ informoval ho bez výrazu a nepatrně se poklonil. Poté se stáhl do ústraní.

Kohelet na něj přikývl a v jeho tváři zazářil zřetelný úsměv. Unikl mu z úst radostný úšev, jakoby pískavý zvuk, jakoby křída přešla po tabuli. Poté pokynul oběma rukama na tři muže a ti ho beze slov následovali.

Kohelet zastavil u severní stěny pokoje a svým dlouhým nehtem ukazováčku pravé ruky na stěnu vyryl rýhu zhruba ve velikosti dveří. Poté soustředěně od podlahy pomalu zvedal obě ruce, jakoby v nich zdvihal velmi těžký kámen a bál se aby ho neupustil. Muži přihlíželi s úžasem ve tváři tomu, jak se kolem Koheleta zvedal hustý dým. Prvně olizoval jeho nohy a poté postupoval výš a výš. Koheletem obkreslená struktura se s jediným mrknutím rozplynula a její výplň se propadla do neznáma. Rozprostřel se před nimi otevřený prostor skryté místnosti. Kohelet do ní neohroženě vstoupil a všichni tři muži ho následovali.

Kohelet několikrát zatleskal a v místnosti se rozzářilo světlo, ale tentokrát nepocházelo ze svíček nebo lamp, vprostřed pokoje stál pravidelný oblý nerost rozměru velkého pomeranče, z nějž sálalo teplé nažloutlé světlo, které rozzářilo celou místnost jasněji než sluneční svit. Kohelet ho pouhým pohledem přesunul ke stropu a tak si muži mohli snadno prohlédnout vybavení místnosti. Notnou chvíli jim trvalo odtrhnout svůj zrak od toho nevidaného svítidla.

V místnosti byly tři pracovní desky, každá v jednom ze tří rohů pokoje. V tom nejzajímavějším rohu byla největší pracovní deska, leželo na ní několik ciferníků, spousta kovaných částí a kol. Nikolas rozpoznal materiál k výrobě bicího mechanismu, dutých hřidel a dalších součástí hodin. Byl to skvostný materiál. Jeho oči při pohledu na spoustu lesklých přesně rýsovaných částíček jen zářily. V rohu naproti Nikolasově desce byl jen malý pracovní stolek, ležely na něm základní psací potřeby a několik knih s oloupaným přebalem. Na posledním stole ležel astroláb a několik rukopisů. Podle všeho to byla velice vzácná sbírka astrologicky orientované literatury. Také tam ležely výkresy postavení a posunu měsíce a Slunce a srolované svitky zatavené rudou pečeti krále Václava IV. Lucemburského.

Kohelet pohlédl na Johanna a opět zažehl symboly v jeho tváři. Poté přistoupil k Nikolasovi a svými dlouhými prsty s přerostlými špičatými nehty se dotknul jeho tváře. Vypadlo to, jakoby mu do ní kreslil. Na jeho hladké kůži se objevily znaky podobné těm, které již měl ve tváři Johann a nyní se i ony žhnuly jako řeřavé uhlíky. Kohelet přistoupil k Theodorovi a též jemu vtiskl do tváře fragment své magie. Všichni tři muži poté měli výraz prozření. Nadále neotáleli a dali se do práce. Pod dozorem Koheleta začali zhotovovat magické astrologické hodiny, do kterých se Kohelet chystal uschovat svou prastarou magii.

Po dlouhých osmi letech ustavičné práce muži konečně Orloj dokončili ke Koheletovu obrazu. Bylo to vskutku velkolepé dílo. Kohelet obdivoval každíčký centimetr toho jedinečného stroje. Stál před Orlojem nadmutý pýchou jako jeho vlastní otec. Svými kostnatými dychtivými prsty přejížděl po dokonalých záhybech, důkladně studoval ciferníky a lunární kalendář. Orloj se pod jeho dotelem chvěl, jakoby ožíval. Jeho tvůrci to sledovali se zájmem. Kohelet se k nim otočil se zadumaným výrazem „ještě nás čeká poslední úkol“ pronesl směrem k mužům.

Zpozorněli. Jejich nedočkávané oči byly upřené na Koheleta. Orloj byl skvostný, ale prozatím nefungoval. Kohelet přislíbil, že právě oživení Orloje bude jejich posledním společným úkolem, než budou moci opustit svou službu. Teď na něj konečně přišla řada. Všichni tři muži, kteří jej

společnými silami stvořili, nyní byli nesmírně zvědaví, jakým způsobem bude oživen. Napjatě očekávali, jakou roli v tom procesu sehraje právě oni.

„Musíme mu vdechnout život“ oznámil Kohelet a spěšným krokem vykročil směrem od mužů. Poté se k nim ještě jednou netrpělivě otočil „počkejte na mne ve strojovně, přivedu někoho, kdo nám s tím pomůže“ pronesl jejich směrem, nasadil si kapuci, jež zahalila celou jeho tvář, a odkráčel svými ladnými krůčky. Bylo slyšet jen tiché vzdalující se šustění jeho roucha.

Muži pociťovali zklamání. Doufali, že Orloj k životu probudí jen společně s Koheletem. Věděli, že tento stroj je proslaví. Byl nejdokonalejší svého druhu. Byl jedinečný, skvostný... fenomén bez obdob.

Téhož dne jen o pár hodin později se Kohelet vrátil a přivedl s sebou Temného kněze, jak ho mužům představil. Žádné jméno, jen podivný titul. Temný kněz byl celý oděn ve tmavé sutaně, která od země sahala až k jeho bradě. Tmavě šedé a trochu mastné vlasy měl sepnuté v neupraveném culíku na zátylku. Jeho tvář byla výrazná. Nezapomenutelná. Podobně hrůzná jako ta Koheletova, ale té už muži uvykli. Rozdíl tu přece jen byl, jakkoliv hrůzná tvář Temného kněze byla, pořád to byla lidská tvář. Jeho tmavé husté obočí rostlo divoce nad výraznými hnědými očima. Měl dlouhý špičatý, na konci mírně křivý, nos a velmi ostrou špičatou bradu. Výrazné lícní kosti vystupovaly z dlouhé oválné tváře.

Kohelet muže vzájemně seznámil a Temný kněz neutrousil byt' jedině slovo. Po celou tu dobu jen významně pohlížel do tváře Koheleta a v očích se mu odrážela nedočkavost. Nikolas se nemohl ubránit dojmu, že spolu ti dva komunikovali beze slov a vskutku se nemýlil.

Kohelet se opět ujal slova „Temný kněz nám pomůže dokončit rituál transformace magie“ „Jak?“ zeptal se nejmladší Nikolas se špatně potlačovanou zvědavostí.

„Nikolasi... chlapče... Orloj musí mít mé srdce“ pravil Kohelet.

Nikolas se zachmuřil „vaše srdce?“ zeptal se a pro ujištění několikrát poklepal svou levou rukou na hrudi.

Kohelet přikývl a Nikolase jímala hrůza. U toho byt' nechtěl. Pochopil, že aby mohl Orloj žít, Kohelet musel zemřít. Zachvátila ho panika.

Kohelet mu smířlivě položil dlaň na rameno, které se pod její tíhou mírně prohnulo „Nikolasi, to já se stanu Orlojem, a až přijde ten správný čas, opět povstanu, abych lidstvo vyvedl z temných časů, skutečně není důvod cítit se kvůli tomu zle“

Theodor i Johann nebyli tou informací zaskočení. Ti dva museli tušit, že Koheletova oběť byla nevyhnutelná.

„Co bude dál?“ zeptal se Theodor s napětím. V jeho hlase nebyl ani náznak zděšení nebo rozčarování. Spíše se v něm mísila nedočkavost s potěšením. Byl potěšen, že může být přítomen tak významnému okamžiku, který se dle jeho úsudku měl zcela jistě zapsat do dějin.

„Dnes při úplňku mi vyjme Temný kněz srdce, poté jej uloží do této truhly...“ Kohelet při těch slovech postavil na zaprášený stůl průhlednou schránku „...která bude zapečetěna tak, aby ji dokázal odpečetit jen právoplatný dědic mé magie... o to se rovněž postará Temný kněz, právě on provede celý tento rituál... ve chvíli, kdy bude mé srdce bezpečně uloženo

v zapečetěné truhle, předá ji Nikolasovi, který ji následně s tvou i Johannovou pomocí opatrně vloží do útrob Orloje a díky tomu Orloj ožije“

Jak Kohelet pravil, tak se také stalo. Temný kněz mu krátce před půlnocí zlámal žebra a z hrudi vyrval bijící srdce, které vložil do pevné průhledné truhly. S vážnou tváří poté odříkal v mysli zaklínadlo. Koheletovo tělo se rozsypalo. Zbyla po něm jen malá kupička prachu. Jediným přesným úderem dlaně z toho prachu Temný kněz zhotovil složitý artefakt. S ním a s ním jediným bylo možné otevřít schránku, ve které bylo uloženo bijící srdce Koheleta, posledního astromága. Temný kněz několikrát nad artefaktem zakroužil svou dlaní a ten se poté zaleskl a vypadal jako drahocenný šperk. Temný kněz si ho přetáhl přes hlavu a skryl jej pod svou sutanou. Při odchodu vložil do třesoucích se rukou Nikolase truhlu. Ten jen nasucho polkl, když spatřil bijící srdce. Se svým úkolem neotálel a s pomocí Johanna a Theodora jej vložil do útrob Orloje tak, jak si Kohelet přál. Zvenčí se ozvalo první odbíjení a muži se bezodkladně vydali ven.

Stanuli před Orlojem, rafije ukazovala na dvanáctku. Byla půlnoc. Zodiak ukazoval na znamení vah ve figurální podobě. Bylo slyšet přesně dvanáct úderů.

Udivení muži hleděli přímo na Orloj a přitom se jim z tváří pomalu vytrácely symboly Koheletovy mocné magie. Jeden po druhém se rozhlédli. Byli si zase cizí. Jakoby se nikdy dříve nepotkali, přesto se na sebe letmo usmáli a poté si šel každý svou vlastní cestou, netuše, že právě oni byli tvůrci Orloje...

Planeta Země, rok 2117

Země dlouho balancovala nad propastí klimatické katastrofy. Osudným dnem se pro ni nakonec stal rozpad měsíce. Tomu okamžiku předcházelo mnoho varovných signálů. Globální oteplování... tání ledovců... stále častější hurikány a tornáda... přívalové deště... ničivé mohutné vlny... tsunami... zvýšená sopečná aktivita... zemětřesení... na nic z toho lidstvo neslyšelo a žilo dál svým pohodlným životem. Jen a pouze současným okamžikem...

Vzdálenost mezi měsícem a Zemí nebezpečně narůstala. Náhle začala představovat hmatatelnou hrozbu. Lidé se rozhodli zasáhnout. Namísto, aby však štedrost Zemi začali oplácet šetrnějším zacházením, rozhodli se popřít přírodní zákony a násilně měsíc přesunout pomocí umělé síly. Nezbyla už jiná možnost, než se alespoň pokusit Zemi zachránit tímto bláhovým způsobem. Na všechno ostatní bylo dávno pozdě.

Tehdejší Američané zosnovali vojenskou operaci nesoucí název *mise Luna*, jejímž cílem bylo pomocí speciálně vyvinuté zbraně – metače rázových vln, vyslat za měsícem rázovou vlnu a tak ho přimět k poslušnosti a návratu na místo, kde ho lidé zoufale potřebovali. Doufali v takový konec, kterého se obvykle dočkali u většiny filmů... dobrý... jenomže jejich osud měl mít docela jiný scénář...

Lidská rasa se cítila neporazitelná, ale měsíc jí ukázal, kdo byl tím skutečným pánem. Namísto kýženého návratu na své místo se pod tíhou rázové vlny roztříštil na kusy. Jeho části dopadly na Zemi a vymazaly z map rozsáhlá území. Oceán pohltil části tehdejší Kanady, Severní a Střední Ameriky a převážnou část Jižní Ameriky, stejně tak i některé části Evropy, Asie a

Afriky. Propad pevniny do oceánu přispěl ke značnému růstu jeho hladiny. Během několika málo vteřin se tak mise na záchranu Země stala její definitivní zhoubou.

O neúspěchu při snaze posunout měsíc na jeho místo se rychle rozkřiklo i v oblastech, které nebyly přímo zasaženy střepy roztržštěného měsíce, díky pokročilým komunikačním technologiím, kterými tehdy vládli. Panika se začala šířit rychlostí světla. Nemělo to dlouhého trvání a řád, který na Zemi panoval díky působení měsíce, se dočista rozplynul. Otáčení Země kolem její osy se výrazně zrychlilo. Namísto čtyřiaadvaceti hodin, které se Země otáčela kolem své osy v době Zlaté éry, dnes tuhle cestu urazí za pouhých třináct hodin.

Příběh lidí Zlaté éry, kteří prožili více než dvě tisíciletí v optimálních podmínkách, byl vyprávěn vždy trochu jinak. V novém světě stále existovali ti, jež pamatovali poslední střípky skutečné civilizace a častokrát o ní vypravovali ostatním při dlouhých večerech, aby se vzpomínky na ni dočista neztratily.

Většina dříve tak krásné planety je nyní jen stěží obyvatelná. Počasí je nevyzpytatelné. Země je zmítána mohutnými větry, které nikdy docela neustávají. Ten vítr zní jako nářek. Nářek Země, která trpí spolu s těmi, co přežili.

Bouře jsou tak silné a časté, že se mnohdy nestihnou přeživší schovat do bezpečí včas a kruté klimatické podmínky si vybírají tu nejvyšší daň v podobě lidských životů. Krajina se změnila k nepoznání. Nížiny, které kdysi obývaly miliony lidí, jsou zaplaveny rozbouřeným mořem, nad kterým panuje věčná, zlověstně vyhlížející, mlha. Co nesebere voda, vítr nebo nezničí bouře, to pohltí láva z aktivních sopek, které halí hustý popelavý oblak. Některé oblasti jsou zmítány zemětřeseními a erozí tak silnou, že v zemi vznikají několikakilometrové trhliny. Také dochází k extrémním výkyvům teplot, které snášejí špatně i ti nejodolnější přeživší jedinci.

Masivní a bezhlavé stěhování milionů lidí z pobřežních oblastí, které neúprosně pohlcovalo moře, způsobilo nezastavitelný chaos. Plocha pro život se pořád zmenšovala a zdroje se rychle tenčily. Bylo jen otázkou času, kdy došlo na hladomor a krvavé války o pitnou vodu. Kruté boje o území a zdroje připravily o život celé etnické skupiny. Přežili jen ti nejsilnější. Třetí světová válka, která propukla postupně, Zemi zpusťovala ještě víc a rozmělněné hrstky přeživších nyní živoří v malých kočovných komunitách. Alespoň tedy v případě Divokých. Divocí však nejsou jedinými obyvateli Země. Posledními přeživšími jsou vedle nich také Čistí, kteří žijí v bezpečí podzemních a silovým polem chráněných měst.

Historie Divokých je předávána z generace na generaci. Nemají už žádné písemné zmínky o dávných civilizacích a jejich příběh se tak traduje pouze ústně. Divocí už docela pozbyli schopnost číst a psát, která dříve bývala výsadou všech, i těch kteří byli nejméně obdařeni rozumem. Mezi Divokými se říká, že Čistí pořád číst a psát umějí, a že dokonce zachovali odkaz dávných civilizací. Divocí se snaží jen přežít v nevlídných podmínkách nového světa.

Čistí věří, že pomocí uměle vybudovaných technologií dokáží na Zemi navrátit život, jaký tu býval dřív. Divocí naopak věří, že to byla právě technologie, která způsobila zničení Země, a proto ji tvrdě odmítají. Tehdy se tyto dva národy dostaly do nekonečného sporu. Každý si šel svou vlastní cestou. Zprvu se zdálo, že koexistence dvou skupin přeživších s odlišným názorem na to, jak nakládat s pozůstatky jejich planety, může být bezproblémová. Odloučení ovšem

vedlo k růstu vzájemné zášti. Když se dnes setkají Čistí a Divocí, končí to soubojem o moc, který může mít jen jediného vítěze. Čistí se údajně pokoušejí vyhladit ostatní přeživší, kteří nepatří mezi ně, aby měli pro sebe poslední zdroje pro přežití na Zemi. To jsou ovšem pouze příběhy, které si mezi sebou vyprávějí Divocí. Pravdou je, že se oba národy zřídka kdy potkají. Hrůzostrašné příběhy o Čistých v Divokých ovšem zakořenily hluboký strach. A díky tomu existuje pouze jediná věc, které se Divocí obávají více než smrti v pustině, a sice že se setkají tváří v tvář s Čistými. Proto jsou neustále v pohybu, na útěku před vrtochy Země a stejně tak před Čistými...